

Kotiseutumatka

Teuvo Launiainen

Vuosikymmenien aikana kotinsa jättäneet Karjalaiset ja heidän jälkeläisensä ovat tehneet lukuisia matkoja syntymäseuduilleen. Ensimmäisen matkan Kuuterselkään teki Seppäläisten Juones (Vesterise Juones) vuonna 1956. Minä tein ensimmäisen matkan vuonna 1974. Kylä ei vuosikymmenien aikana ole muuttunut kehitys on polkenut paikallaan. Viime vuosina olemme tehneet sellaisen havainnon, että kylässä ei enää viljellä mitään ja asukkaat ovat lähteneet pois. Ainoastaan taatsoja on rakennettu luultavasti Pietarin lähialueen asukkaiden toimesta.

Ensimmäiselle matkalle läksin Töröläisii Kaukon kanssa. Meitä oli bussillinen Turun ja Salon seudulta, enimmäkseen evakkoja. Silloin tehtiin neljän vuorokauden matkoja Kuokkalan leirialueelle. Matkaan ei sisältynyt ensinkään mitään aterioita, ei edes aamupalaa. Aamulla aikaisin lähdimme liikkeelle, paikallisella bussilla Terijoelle ja siitä junalla Mustamäen asemalle. Aamukohville menimme asemaravintolaan. Vaikka oli aamu, kahvi oli loppu, samoin saiju. Pullia oli hyllyllä. Ostin neljä pullaa ja ajattelin, että syödään ne. Toisin kävi. Kun tulin pöydän ääreen pullieni kanssa ja piti ruveta niitä syömään niin vieraista joku alkoi väittää että tämä on hänen pöytänsä. Kauko oli tunnetusti kiivasluontoinen. Pyyhkäisi pullat lattialle ja karjaisi ”Saatanan ryssä rupiaa pöytiä varaelemaa” Ostimme aseman lähellä olevasta kioskista toiset pullat ja kaksi pulloa limonaattia. Ostimme liput varmuuden vuoksi Viipuriin saakka, koska kytitiä oli kaikkialla. Aseman lakvormu oli aivan mustanaan junan odottajia. Säikähdimme kun aivan meidän viereltä matkustaja kaatui maahan. Emmehän voineet mitään muuta kuin toivoa etteivät huomaa meitä. Juna tuli aikanaan ja oli aivan tupaten täynnä. Jotkut ulkomuodosta päätellen hyvin kaukaa. Ihmisiä tuotiin Kannakselle nähtävästi Aasiasta. Me emme mahtuneet vaunun sisälle, joten olimme eteisessä jossa ei ollut ikkunaa . Ovi vaunuosastoon oli auki ja siitä voimme seurata maisemia. Oli pelko osaammeko jäädä oikealla asemalla pois junasta. Tulimme Raivolaan, kuiskasin Kaukolle, seuraavalla pysäkillä menemme pois. Ylitimme Suurjoen ja pian juna pysähtyikin, mutta ei oltukaan Mustamäen asemalla vaan Sahakylässä. Olivat tehneet pysäkin siihen. Lähellä oli turvepehkutehdas ja väkeä asui Sahakylässä paljon. Laiturin päässä oli pieni koppi ja siinä nuori rouva pienen lapsensa kanssa lippuja myymässä. Käviskö meillä moinen ratkaisu? Oli tavattoman kuuma joten emme lähteneet kävelemään vaan vartuimme junaa joka pian tulikin. Nyt emme enää erehtyneet asemasta vaikei asema tutulta näyttäneykään.

Kävelimme innostuneena kohti Kuuterselkää ja sisimmässämme toivoimme ettei mitään sellaista tapahtuisi ettemme pääsisi määränpäähän. Tulimme järville jotka olivat aivan tutun näköisiä ja kun pääsimme Salmen sillalle ja kylämäki näkyi, voi niitä tunteita joita sisimmässämme tunsimme. Jännitys vain tiivistyi mitä lähemmäksi Tiirikkalaa tulimme.

Puuska Tahvon luona istuimme ojanpientareelle ja ihailimme järveltä päin avautuvaa maisemaa kaikki tuntui niin tutulta. Sähkömuuntajaa ei siinä ollut. Kun tulimme meidän paikalle, niin siinä ei ollut kuin rauniot jäljellä, pari omenapuuta muutama kirsikkapuu ja marjapensas. Söimme ”Eväitämme”, jotka ostimme Terijoelta, omenapuun katveessa . Limonaatti oli niin pahaa ettemme sitä voineet juoda vaikka jano oli kova. Viivähdimme hetken Kaukon sekä meidän talon rauniolla ja läksimme takaisin asemalle päin. Kävimme Töröläisten paikalla, mutta siinä ei ollut kuin kasa tiiliä ja maata. Peltojen halki

kävelimme tielle ja kävin uimassa Nikitiinin rannassa. Kauko ei tullut kun oli paikallisia asukkaita uimassa. Uiminen piristikin kun olimme väsyneitä ja jano oli kova. Saimme vettä kun tulimme lähelle asemaa, näimme kaivon ja isäntäväki oli pihalla. Kyllä kylmä vesi maistui hyvältä. Kaasin koussikalla päälleni vettä ja isäntä innostui auttamaan. Ainakin kuvittelimme että auttoi, koska pian seuraamme liittyi hyvin avulias kaveri, joka piti huolta että pääsimme junaan. Pääsimmehan me ja näin päättyi ensimmäinen matka kotiseudulle.

Matti Davidinpoika LAUNIAINEN (Taaveti-Matti) sivu 6

Matin elämänsä kokonaisuudessaan keskittyy Kanneljärven Kuuterselkään joka hänen syntyessään 24.02.1851 ja vielä kauan seuraavalle vuosisadalle kuului Uudenkirkon pitäjään. Hänen isänsä, David Moseksenpoika Launiainen (1814 - 1890) oli myös syntyjään kuuterselkäläisiä. Äiti oli Agneta Antintytär Määttänen (1816 - 1856). Matti jäi orvoksi n. 5 vuotiaana, kun hänen äitinsä kuoli 20.01.1856. Avioliittoon Matti vihittiin 03.03.1878 Justina Johanintytär Vesterisen kanssa, syntynyt 05.05.1852, myös Kuuterselästä. Mainittakoon, että Justinan äiti (Valborg) oli Georg Launian tytärtä. Lapsia heille syntyi kaikkiaan kuusi, kolme tyttöä ja kolme poikaa:

- | | |
|----------------|------------|
| 1. Eevastiina | 02.04.1878 |
| 2. Juhana | 12.08.1879 |
| 3. Moses | 17.05.1881 |
| 4. Vilhelmiina | 27.07.1884 |
| 5. Ulla | 05.02.1888 |
| 6. Ville | 03.08.1894 |

Elämä pienessä kylässä tuohon aikaan oli monella tavalla karua ja vaativaakin. Neljä lapsista kuoli jo varsin nuorena: Ensimmäinen kuoli Ulla 18.07.1891 (3 v 5 kk 13 pv) ja vain viikkoa myöhemmin toinen tytär Vilhelmiina 25.07.1891 (6 v 11 kk 28 pv). Vajaan parin vuoden kuluttua kuoli kolmas tytär Eevastiina 17.02.1893 (14 v 10 kk 15 pv) ja vielä seuraavan vuoden syksynä perheen nuorin, Ville 19.09.1894 (1 kk 16 pv).

Vain Juhana ja Mooses elivät vanhoiksi. Mooses kuoli Kiikalassa 16.01.1958 ja Juhana 16.04.1963 Kuusjoella. Matti jäi leskeksi n. 66 vuotiaana, kun Justina kuoli 01.04.1917. Sen jälkeen Matti eli poikiensa Juhanan ja Mooseksen perhepiirissä, lastenlastensa kanssa. Pojat jakoivat tilan siten, että Mooses asui ns. Vanhassa Mattilassa eli Kolkkalassa ja Juhana siitä Kuutr'ojalle päin olevassa Nuuviniityssä. Samojen kujasten varrella Matti sai elää verrattain pitkän ja työntäyteisen elämän synnyinsijoillaan. Hän oli sitkeä puurtaja, maanviljelijä ja ennen kaikkea raivaaja, mutta hänet tunnettiin myös kivenrahtaajana josta paikalliset käyttivät nimitystä 'kiviporträätsikkä'.

Kivien ostajana toimi Venäjän vallan-, eli tsaarin aikainen Pietarin kaupunki, joka osti kaikenlaista kiviainesta rajattomasti. Sinne kelpasi niin pelloilta poistetut luonnon muovaamat 'pulteer'-kivet kuin myös 'säretyt' eli lohkotut, särmikkäät kivet, koosta riippumatta. Kivet kuljetettiin Pietariin rautateitse. Hevosellaan Matti toimitti kivet Mustamäen asemalle ja lastasi ne siellä rautatievaunuihin. Tätä rahtia hän teki pääasiassa talvisin rekikeliänsä aikana, mutta jonkin verran myös kesäisin kärryillä. Aikanaan

kiviä toimitettiin myös Uudenkirkon Inonniemeen, rannikkotykkipatterien rakennustyömaalle. Tällainen kivirahti sopi työtä pelkäämättömälle Matille. Pelloilta saatiin pois viljelyä haittaavat kivet, tämä raaka-aine oli 'ilmaista' ja asemalla siitä sai rahallisen korvauksen. Tarvittava kuljetuskalusto oli valmiina, hevonen, reet ja kärryt. Vain räjähdysaineista koitui kuluja, mutta niitä käytettiin harvemmin. Ahkeraa miestä tällainen toiminta työllisti. Lihasvoimalla ja useimmiten yksinään Matti nosteli kivet rekeen. Kuten tiedämme kiven nosto on sekä voima- että taitolaji. Vuosikymmenien myötä Matille kehittyi sellainen voima ja tekniikka, että hän pystyi nostelemaan uskomattoman painavia kiviä. Joskus monelta riskimmältä mieheltä jäi joku tietynkokoinen kivi nostamatta, mutta Matilta se vaan nousi. Koska tuollaisesta maassa olevasta pyöreähköstä ja usein jään ja lumen ympäröimästä tai märästä kivenmurikasta oli käsin melko vaikea saada pitävää otetta, niin siihen oli kehitelty omaperäinen apulaite, nimeltään 'retukka'. Se oli n. 3 cm paksuisista sitkeistä koivunvesoista taivutettu ja punottu pyöreä tai soikea kehikko, jossa ei ollut varsinaista pohjaa, vaan kaksi ristikkäin asetettua samanlaista koivun ruotoa jotka oli kiinnitetty kehikkoon punomalla. Laitteen halkaisija oli n. 70 - 80 cm. Kaikki tämä puuaines oli ensin kiertämällä saatu sitkeäksi ja joustavaksi. Lisäksi retukan ulkoreunaan oli tehty neljä lenkkimäistä kädensijaa joista sai pitävän otteen. Näin isompia kiviä voitiin nostaa myös kahdestaan. Kivi siis kammettiin retukan päälle ja sitten nostettiin rekeen. Suuret kivet piti lohkoa useampaankin osaan ennen kuin niitä pystyttiin miesvoimin käsittelemään. Lohkomiseen käytettiin joko kiilaamista tai dynamiittia, mutta reiät tehtiin lekaa ja käsiporaa käyttäen. Järeämpien lohkaraitien kuljetukseen käytettiin vahvaa ja yksinkertaista kivirekeä, joka muodostui kahdesta hirsijalaksesta, joiden etupäät oli 'vestetty' viistoksi ja sitten yhdistetty poikki puin. Tällainen ilman kaplailta oleva matala rakenne oli kyseiseen tarkoitukseen varsin käyttökelpoinen. Jossain vaiheessa Matilla lienee ollut käytössään vireä, ehkä rajukin hevonen, sillä hän oli kerran unissaan huutanut: "Portit auk - mie aja mustaal hevoseel!" Kyseinen hepo taisi olla juuri se, jota kutsuttiin nimellä 'Hullu Mustaharja'. Näin Matti uurasti maanviljelyn ja pellonraivauksen ohella, mutta kuitenkin rauhallisen kiireettömästi ja periaatteella "vähän päivässä - paljon viikossa".

Hänellä oli ajalle tyypillinen suoraan leikattu ns. 'polkkatukka' ja ilmeisesti kovan työn muokkaamat melko leveät kämmenet. Ainakin vanhoilla päivillään hän suoritti parranajon saksilla lipsuten, eli "pittää sakita" niin kuin hän itse joskus asian ilmaisi. Matti poltteli piippua ja kasvatti kessua, josta sitten itse valmisti tupakkansa.

Kerran vanhemmalla iällä hän lähtiessään tuikkasi vielä hehkuvan piipun pompan taskuun ja se sai taskukankaat kytämään ja savuakin alkoi muodostua. Onneksi tapaus huomattiin, taisi olla Juhanan vaimo Maria. Matti tavoitettiin ja palon alku saatiin sammumaan ilman suurempia vahinkoja. Matti liikkui elinpiirissään pääasiassa jalkaisin. Kerrotaan hänen kerrankin lähteneen Raivolaan apteekista lääkettä ostamaan ja kun siellä silloin ei kyseistä lääkettä ollut, niin hän oli kävellyt vielä Raivolasta Kivennavalle, kirkonkylän apteekkiin josta sai tarvitsemansa lääkkeen ja palasi sitten Patrikin kautta kotiin. Vaikka olisi käyttänyt mitä oikopolkua tahansa, niin edellä kuvatulle reitille kertyy pituutta ainakin 40 km.

Puhdetöinä Matti myös nikkaroi, ainakin hän valmisti rekiä. Sellaisia pitkiä 'reslarekiä' työkäyttöön. Ne olivat perinteistä mallia, joustavia, sillä jalasten kaplasparit yhdistettiin tarkoin sovitetuilla pajupuilla. Pajut vuoltiin ensin taivutuskohdistaan sisäkaarien puolelta ohuiksi ja pehmenettiin kuumassa vesihauteessa tai tervattuna säkkikankaaseen käärittynä tulen loimussa kuumentaen. Sitten paju taivutettiin kaplas-parin ympäri kuumana ja notkeana. Se asettui tiukasti paikoilleen, sillä kaplailten yläosat oli olastettu ja pyöristetty sopiviksi. Pajujen päät kohtasivat toisensa ja ne nivottiin tiukasti samansuuntaista runkoa vasten esim. rautalangalla. Näitä rekiä hän teki jopa myyntiinkin. Ollessaan juuri tällaisten rekipajujen hankinnassa, kaukana Kotselänjoen varrella ja oli löytänyt runsaasti hyvää materiaalia, koonnut liian raskaan taakan ja sitä kantaessaan häneltä revähti vatsalihas. Pajut oli sillä erää jätettävä sinne suonrantaan ja kotiin päästyään hänet piti toimittaa Viipurin sairaalaan kirurgin operoitavaksi. Vamma parani, Matti palasi kotiin ja sitten taas työt jatkuivat.

Myös kalanpyynti oli Matille tuttua puuhaa. Hän tunsu seudun tarkoin ja liikkui kalassakin varsin laajalla alueella. Mieluisia kalastuspaikkoja hänelle olivat Kivennavan puolella sijaitsevat Seitsemät Järvet ja Särkijärvi. Havukirves ja -pölkky ulkokatoksessa olivat usein ahkerassa käytössä. Matti hakkasi

kuusenoksia silpuksi, kotieläinten kuivikkeiksi navettaan ja talliin. Vaikka ajan myötä voimatkin vähenivät ja askeleet lyhenivät, niin silti hän pyrki töihin mukaan. Kun nuoremmat raivasivat metsää pelloksi, Matti saattoi tulla raiviolle kielloista huolimatta ja työhön vaan. Siitä oli joskus seurauksena se, ettei hän jaksanutkaan enää illan tullen kävellä kotiin, vaan piti noutaa hevoskyydillä. Vielä aivan viimevuosinaankin hän silloin tällöin otti kirveensä ja ilmoitti lähtevänsä puunkaatoon. Lopulta kirves oli piilotettava, ettei se olisi enää innoittanut työhön lähtöön.

Rippikoulun Matti oli suorittanut. Mutta mainittavaa luku- ja kirjoitustaitoa hänellä ei tiettävästi ollut, sillä ainakin nimikirjoituksen asemesta hän piirsi puu- merkkinsä.

Matti kuoli kotonaan 27.08.1928 ja haudattiin Kanneljärven kirkkomaahan.

Timo Launiainen

PUHEENJOHTAJAN TERVEHDYS !

Aikaa onkin kulunut jo melkoisesti siitä kun näissä merkeissä tapasimme, tarkoitan tätä lehtistä ja tietysti myös sukutapaamistamme Turun Ruissalossa. Kuten kaikki tietämme, niin aika kuluu - ja kuluttaa. Ensiksi haluaisin todeta sen, että vaikka tämä lehtemme on pieni ja ´vaatimaton´ niin kyllä se kuitenkin vaatii toimittajaltaan monen sortin ponnisteluja (o. t. o.), ennen kuin kaikki on hoidettu ja kunnossa. Joten kiitokset toimittajalle ja tietysti myös avustajille. Yleisesti ottaen, toimintamme jatkuu suurin piirtein samoilla linjoilla kuin tähänkin asti, eli tietoja kerätään ja taltioidaan silloin kun se on mahdollista. Sukuseuran hallitus kokoontuu sekä sääntöjen että tarpeen mukaan. Viime syksyn , v. -99 , kokoontumisemme Ruissaloon oli mielestäni positiivinen tapahtuma. Osallistujia oli runsaasti, 84 , läheltä ja kaukaa. Jopa Ruotsistakin. Oli tuttuja ja myös uusia ´ennennäkemättömiäkin´ ja sehän on seuran hengen mukaista. Näin tutustumme toisiimme ja suvun keskinäinen tietous ja tuntemus vahvistuu. Hyvä jos tämä kehitys jatkuu. Näin ainakin tulkitsin halun tavata jo vuoden kuluttua uudestaan eli tänä vuonna (00) syksymmällä Salossa.

Monin terveisin
Timo Launiainen.

Seuraava SUKUTAPAAMINEN ON SALON SYDÄMESSÄ VANHA KULTTUURI TALO

S I N I N E N T A L O

Tapaaminen on sunnuntaina 24.09.2000

Osoite : Rummunlyöjänkatu 2

Lisätietoja tapaamisesta myöhemmin,

mutta laita päivämäärä muistiin.

LAUNIAISTEN PUUMERKIT!

Olemme usein sukuseuran hallituksen piirissä haikailleet esi-isiemme puumerkkien perään, käytettäväksi logona tai sukuviirin aiheena. Salossa pidetyssä Kanneljärveläisille tarkoitettussa sukututkimustilaisuudessa sain Viljo Kurpalta vanhan perukirjan kopion. Asiakirjasta löytyvät kolmenkin Launiaisien puumerkit vuodelta 1838. Olen yrittänyt suomennella sitä ja tässä tulos, paikoin se on ”vapaa”, muutoin olisi tullut kapulakieltä.

Vuonna 1838, 21 päivänä heinäkuuta saapuivat allekirjoittaneet Lukkari, sekä talolliset Henrik Westerinen ja Jöran Launiain Kuuterselän kylästä, tähän Uudenkirkon pitäjän kylään kuullakseen, asianomaisten pyynnöstä, heitä uudelleen lain toimeenpanemiseksi itsellisen vaimo Maria Paulintytär Saksin perunkirjoituksessa. Henkilö joka oli kuollut 5 vuotta sitten kyseisen pitäjän Metsälän kylässä ja jättänyt leski Henric Johanin poika Launiaisien ja hänen kanssaan avioliitossa syntyneen tyttären Walborgin, 6 vuotias, asumaan läheiseen usein mainittuun Kuuterselän kylään.

Nyt läsnä olivat vainajan mies, leski Henry Launiain samoin kuin lapsen huoltaja talollinen ja kylänvanhin Abraham Launiain usein mainitusta kylästä.

Kun Henric Launiaista oli varoitettu, että kaikki omaisuus, joka löytyi vainajan kuolinhetkellä, tuli hänen ilmoittaa niin tarkkaan, että hän voisi oikeuteen vetämisen uhalla, jos niin vaaditaan valalla vanhoa jatkettiin toimitus seuraavassa järjestyksessä.

	Rupla	Kop.
<u>RAUTA = MALMI</u>		50
1 PATA		
<u>VAINAJAN VAATTEET</u>		
1 VIITTA (KAFTAANI)	1	
1 PAITA	1	
2 LIINAA Á 50 KOP/KPL	1	
1 SAMA	1	
	5	
VAINAJAN VAATTEET ARVIOITU KAIKKIAAN	4	
INVENTAARION SUMMA	9	
<u>VÄHENNYKSET</u>		
<u>LESKI HENRIC LAUNIAIN ILMOITTI,</u>		
<u>ETTÄ KUOLINPESÄ ON VELKAA</u>		
<u>TALOLLINEN STAFFAN MÄÄTTÄSELLE HÄMEENKYLÄSSÄ</u>	15	
<u>KÖYHIEN PROSENTIT, SUORITUS VAIMON KERA</u>		
	<u>4 KOP.</u>	
<u>TÄMÄN TOIMENPITEEN REKISTERÖINTIMAKSU TUOMARILLE</u>		
	<u>36 KOP.</u>	
<u>OIKEUSAPUMIEHEN PERINTÄOSUUS MUKAAN LUETTUNA</u>		
<u>LEIMAVEROMAKSUT</u>		
	<u>2:60 RUP.</u>	3
<u>SUMMA VÄHENNYS</u>		18

Kun leski ja valvoja olivat ilmaisseet toiveena olevan saada jaon mainitulle omaisuudelle ja yksimielisesti selittäneet, saman leski Henric Launiaisien varat löytyisivät perukirjan luetteloon

merkittynä ja vietyinä 4 ruplan arvoisina, eivät menossa jakoon, vaan että hän omisti ne: etuna vähentää, mihin myös suostuttiin, pitäisi erottaa etukäteen otetut, mutta joka summa vähennyksenä on paljon yli inventaarion, leski sitoutuu vastuuseen pesän velasta, siten ei katsota jaon ja lisäperinnön oleva tarpeellisia, joka kirjataan.

Olen tarkoin ilmoittanut kaiken omaisuuden ja pesän velat kuolleen puolisoni Maria Saksin jälkeen, sen minä voin oikeuteen viedä jos niin vaaditaan, valalla vanna, sekä että minä olen muutenkin tyytyväinen oikeuteen, yllä olevan vahvistan sellaisenaan.

Henric Johansson Launiain

Että minä myös olen tyytyväinen oikeuteen vahvistan nimelläni ja omakätisellä puumerkilläni

Abraham Launiain

Ja alaikäisen tyttären Walborgin puolesta

Täten olkoon kirjattu, arvo ja muuten esille tullut, jonka edessä oleva osoittaa, todistaa tapahtuneen.

Adolf Gröndahl

Henric Westerinen

Jöran Launiainen

Leimavero neljä kopekkaa B. A. Kuitataan

Wirenus

Sukupuussa: Hindrich (Visulahti) -> Hindrich (Liikola) ->

Adam (Kuuterselkä) -> Sigfrid (s. 1701) ->

Jacob (s. 1745) -> Johan (s. 1772) -> Henric (s. 1807)

Vaimo Maria Saksi + 1833 -> Walborg (s. 1832)

Olipa iso porukka kasassa muutaman ruplan takia. Tällaisia ym. Asiakirjoja olisi kiva löytää lisää.

SUKU KOKOONTUI

Vuosikokoukseen ja lauantai iltapäivän viettoon Turkuun 9.10.1999 paikkana oli Honkapirtti, Ruissalon saarella. Honkapirtin hirret on Uhtuan erämaiden vankkoja ikikeloja. Rakentajat olivat korpisoturirykmentti JR 14 vuosina 1942 - 1943. Pirtti pystytettiin ensimmäisen kerran sotavuosina Valkojärven Hukariin, Uhtuan länsipuolelle. Nykyiselle paikalle se pystytettiin vuonna 1944.

Päivä alkoi vuosikokouksella, kokouksen puheenjohtajaksi valittiin Kalevi Launiainen. Liittymis - ja jäsenmaksu päätettiin 50:- perheeltä. Hallituksen erovuoroiset Pertti Launiainen ja Viljo Kurppa valittiin uudelleen, lisäksi hallitukseen valittiin Toini Launiainen Inkereestä Salon läheltä. Kerran vuodessa

yhteen kokoontuminen sai kokousväen kannatuksen, tämän vuoden tapaaminen on Salossa. Salo on sukuseuramme kotipaikka.

Päivä jatkui lounaalla, keittiöpäällikkö Markku Launiainen oli valmistanut meille runsaan pitopöydän. Kalevi Launiainen (laulu) ja hänen lapsenlapsensa Pauliina Merivirta (haitari) esittivät meille Kanneljärvi valssin. Sen sävel ja sanat on Pauli Vesterisen ja sovitus Heikki Nikkasen. Sinikka Penttalan runsaasta runovalikoimista hän esitti Kalevalaisen runon. Edvard Launiainen kertoi meille kouluajastaan ja muita vanhoja muistoja. Hänestä on tehty kolmiosainen radio - ohjelma, jossa hän muistelee ja kertoilee vanhoista tapahtumista. Viljo Kurppa on taltioinut ne. Tapaamisessa oli mukana 80 Launiaista.

Hallituksen jäsen

Toini Anna - Liisa Launiainen

Aroniityntie 87

25190 Inkere

Toini on syntynyt 18.4.1943.

Vanhemmat ovat Toivo ja Helvi Kämi.

Eero Launiainen on nainut Toinin

Launiaisten sukuun. Eero on syntynyt 9.5.1943.

Vanhemmat ovat Ristian (Mikkolaisii Risto)

kolmannesta avioliitosta ja

Aino Maria Mikontytär Hyytiäinen.

Eero on heidän lapsistaan nuorin.

KARJALAISET KESÄJUHLAT JÄRJESTETÄÄN 16.-18.6.2000 HELSINGISSÄ

Launiaisten sukuseuran hallitus

Vastuualue	Jäsen	Kotipuhelin
Puheenjohtaja	Timo Launiainen	09 517726
Varapiheenjohtaja	Kalevi Launiainen	02 73322135
Sihteeri	Keidi Lahtinen	040 5544953
Rahastonhoitaja	Arja Väyrynen	02 7334033
Jäsen	Pertti Launiainen	09 3403403
Jäsen	Erkki Launiainen	09 5416330
Jäsen	Raili Merilinna-Ranta	019 650237
Jäsen	Viljo Kurppa	02 7355864
Jäsen	Toini Launiainen	02 7348752
Jäsenrekisteri	Pasi Launiainen	02 7357276